

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1897

Mortensen, Carl.

Melodier til Sangbog for Folkeskolen udgiven af
P. A. Holm, Emil Sauter og C. A. Thyregod med
et Tillæg, indeholdende Syngeøvelser m.m.

2 forøgede Udg. Bd. 1-3.

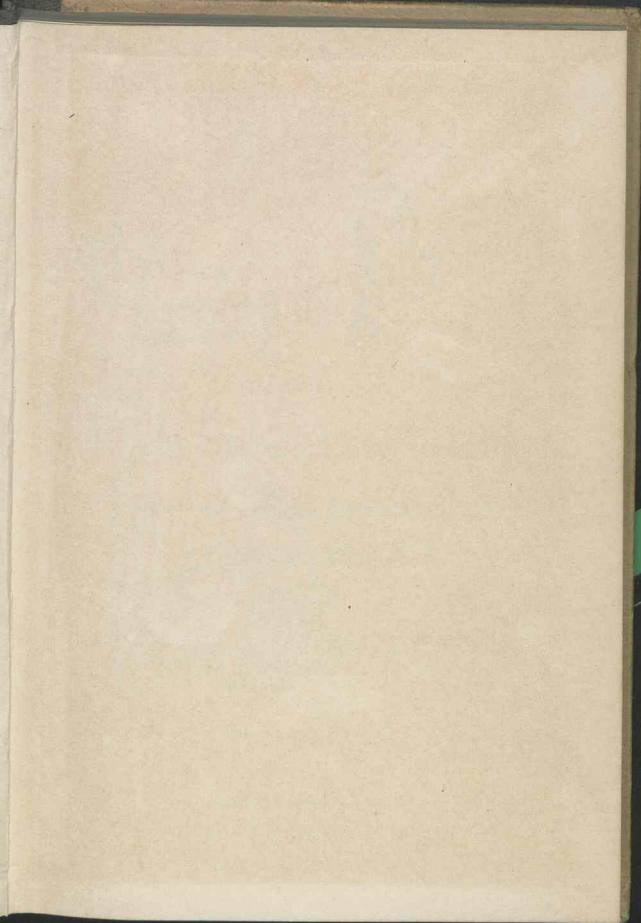
Bd. 2

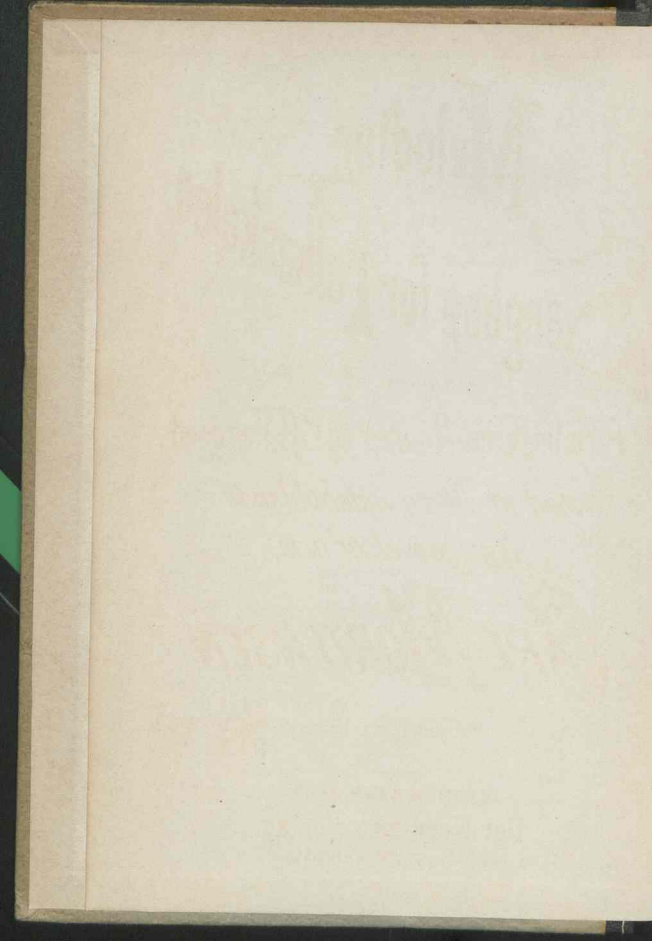
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Melodier
til
Sangbog for Folkeskolen
udgiven af

P. A. Holm, Emil Sauter og C. A. Thyregod

*med et Tillæg, indeholdende
Syngeøvelser m. m.*

ved
CARL MORTENSEN

2 den forøgede Udgave.

Bd. I	} à 1 Kr.
Bd. II	
Bd. III	

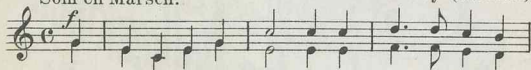
KJÖBENHAVN, 1897
Det Nordiske Forlag
Musikforlaget: HENRIK HENNINGS.

III. FÆDRELANDS- OG FOLKESANGE.

N° 1. Til Dannebrog. (90.)

Som en Marsch.

R. Bay (omtr. 1818).

1. Vift stolt paa Ko-dans Bøl - ge, blod - rø - de Dan-ne -
 2. Fra Him-len er du fal - det, du Danmarks Hel - lig -

brog! din Glans ej Nat skal døl - ge, ej
 dom! did har du Kæm-per kal - det, som

Ly - net dig ned - slog. Du o - ver Hel - te
 Ver - den le - der om, saa læn - ge Ryg - tet

svæ - ved, som sang i Dø - dens Favn; dit
 svin - ger sig o - ver Land og Sø, mens

ly - se Kors har hæ - vet til Him - len Danmarks Navn.
 Nordens Har - pe klin - ger, din Ros skal ej ud - dø.

3.

Sus højt i Kampens Bulder
 om Juel, din Kæmpe bold!
 Naar Tordnen om dig ruller,
 da sjunge: Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 i stolte Luers Favn,
 da nævn for Stjernevrímlen
 din høje Hvitfelds Navn.

4.

Hver Gang en Stjerne funkler,
 en Helt du nævne kan,
 men ingen, som fordunkler
 din store Kristian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 i Sejersklædebon,
 hver Gang en Kæmpe lander
 hos Rud og Absalon.

5.

Se dem, du har tilbage,
 de blusse ved dit Navn,
 vil for din Hæder drage
 med Lyst i Dødens Favn.
 Uplettet skal du svinge
 dig over Verdens Sø,
 til Nordens Brynjer springe
 og Danmarks Hjerter.

B. S. Ingemann.

Nº 2. Dannebrog. (91.)

Ikke for langsomt.

I. P. E. Hartmann

1. Hil dig, vor Fa - ne! Kors - ban - ner
hvidt! hol - de paa Ba - ne med dig vi
Skridt, vis er os Kran - sen, Gyl - den-aars
Glan - sen; Dan - sker - ne føl - ge dig
frit, Dan - sker - ne føl - ge dig frit.

2.

Fjenderne grue
mer end for Sværd
ved dig at skue
planted dem nær;
hvor du dig hæver,
Sejer omsvæver
Korsherrens signede Hær.

3.

Hil dig, vor Fane!
Korsbanner hvidt!
Du paa din Bane
overfløj tit
højere oppe
Aandernes Toppe,
Sejeren følg dig frit!
Grundtvig.

Nº 3. Danmark, vor Moder. (65.)

(Mel.: „Sitter i høgen“ Rings Drapa af „Frithjofs Saga.“)

Som en Marsch.

B. Crusell.

1. Danmark, vor Mo - der! vok - set af Bøl - ger,

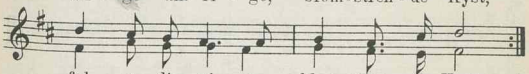
ven - li - ge Blomst paa Hav - fru - ens Bryst!

Un - dren - de maa selv Syd - bo - ens Øj - e

føl - ge din ri - ge, blom - stren - de Kyst,

føl - ge din ri - ge, blom - stren - de Kyst.

2.

Danmark, vor Moder!
venlige Norner
sang om din Vugge: „Evig du staa!“
Tiderne rulle -
Bølgerne rulle -
blomstre du skal,
mens Bølgen er blaa.

3.

Danmark, vor Moder!
Voldsmandens Haand skal
visne, saa tit han rører din Fod!
Let er af Grønsvær
bygget din Trone!
trods den skal dog
Tidernes Flod.

Nº 4. Fædrelandssang. (68.)

(Af „Svend Grathe“)

Middelmaadig hurtigt.

C. E. F. Weyse. 1826.

1. Der er et Land, dets Sted er højt mod
 Nor - den, og Po - lens Bjær - ge svøm-me nær dets
 Havn; men skøn som det er in - gen Plet paa
 Jor - den, og Dan-mark næv - ner man dets fag - re
 Navn. I sølv-blaa Ve - ster-hav en dej - lig
 Ha - ve med Bø - ge - hegn, hvor Nat-ter - ga - le

bo! Og hver en Del gav Him - me - len sin

Ga - ve; paa hver en Plet Vel-sig-nel-ser-ne gro.

2.

Fra Ejdrems Strøm til Skagens hvide Banker
 den jyske Halvø krummer sig mod Nord.
 Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
 paa fremmed Strand det henter Guld om Bord.
 Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
 og Stimer mylre i den dybe Fjord;
 til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker,
 dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord:

3.

Mod Øst for denne tvende Have stride
 mod Sjølund's Bred og Odins gamle Ø:
 nær Lolland, Falster, staar i Klæder hvide,
 med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
 Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
 thi Agren bølger her sig som en Sø;
 om favre Blomstereng staa Lunde blide;
 her er det smukt at leve, tungt at dø!

No 5. Thyre Dannebod. (67.)

Temmelig langsomt.

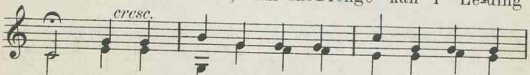
P. E. Rasmussen. 1810.

1. Danmark, dej-ligst Vang og Væn-ge, lukt med Bøl-gen

blaa, hvor de vak-re, dan-ske Drenge kan i Le-ding

gaa mod de ty-ske, Sla-ver, Ven-der, hvor man

dem paa Tog hen-sen-der. Een Ting fat-tes

ved den Ha-ve, Le-det er af La-ve.

2.

Bælt og Sund lod Gud indhegne
Daners Liv og Lyst,
Bølgen alle vide Vegne
værner om vor Kyst;
ingen Sejler, som vil vinde,
tør paa Danmark gaa i Blinde;
fik i Stand vi Vangeledet,
da var Marken fredet.

3.

Efter Ønske vokste Volden,
Dannevirke kaldt,
som har manges Tørring holden,
for den slet forfaldt.
„Ledet“ sagde Dronning Thyre,
„har vi hængt; Gud Vangen hyre,
saa dem selv det maa fortryde,
som vil Freden bryde!“

Nº 6. Danmarks Trøst. (70.)

9

(Mel: „Vi alle dig elske, livssalige Fred.“)

Som en Marsch.

H. O. C. Zinck. 1801.

1. Langt høj - e - re Bjer - ge saa vi - de paa Jord man
men ger - ne med Slet - te og Grøn - høj i Nord vi
har, end hvor Bjerg kun er Bak - ke,
Dan - ne - mænd ta - ge til Tak - ke
Vi er ik - ke skab - te til Høj - hed og Blæst, ved
Jor - den at bli - ve, det tje - ner os bedst.

2. Langt skønnere Egne, vil gerne vi tro
kan fremmede udenlands finde,
men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
ved Strand med den favre Kærminde,
og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
den blomstrende Mark i det bølgende Hav.

3. Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjærg og i Bytte,
hos danske dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for lidt.

Nº 7. Sangen i Danmark. (77.)

Som en Marsch.

Jos. Glæser.

1. Dros-len slog i Skov sin kla-re Tril-le, sang om

2. Lær-ken svang sig fra sinskjul-te Re-de, ly-stig

Bø-gens ly-se, grøn-ne Blad; Dug-gens
lød det, da mod Sky den fløj, sang om

Per-ler faldt paa Ro-ser vil-de, laa med
grøn-ne Mark og bru-ne He-de, sang om

Glans i So-lens Straa-le-bad.
Bau-ta-sten paa Kæm-pe-høj

Fat-ted du den Klang i Fug-lens To-ne? Højt den
Fat-ted du den Klang i Fug-lens Tril-le? Gen-lyd

sang det ri - ge Dan - marks Lov,
gav den i vor Høj - tids - sal:

sang, saa det gav Lyd i Sko - vens Kro - ne: dej - lig
prægtig er vor He - de, dyb og stil - le, ven - lig

er den dan - ske Bø - ge - skov!
Vaa - rens Krans om Høj og Dal.

3. Hjejlens fløjted klagende og ene
hist, hvor Klitten, Jyllands Bulværk staar,
Bølgen slog i Takt mod Kystens Stene,
gik i Dans med Sølvkrans om Haar.
Fatted du den Klang i Fuglens Klage?
Længe lod dens Sang om Vesterhav:
Bølgen høj og prægtig uden Mage
bruser over tusind Snekkers Grav.
4. Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
toner den saa klar som Droskens Slag,
mild og glad, som Lærkens Stemme klinger,
alvorsfuld som Hjejlens Sang om Vrag!
Fuglesangen rører Hjertets Streng,
derfor klinge de paa samme Vis,
klinge blidt og ømt og klinge længe
højtidsfuldt til gamle Danmarks Pris.

No 8. Danmarks Maal. (89.)

(Mel. af „Syvsoverdag.“ Snart er Natten svunden.)

Ikke for langsomt.

I. P. E. Hartmann.

1. Brat af Sla - get ram - met, ka - stet haardttil
Jord, lig - gerbrudt og lam - met du, vor
gam - le Mo'er. Har du an - den Tan - ke
nu, end „lid og taal“, saa for - kynd, o
Dan - mark, mig dit Frem - tids Maal.

2. Faar ved Fredens Frugter
først mit Saar jeg lægt,
snart jeg mig optugter
da en Helteslægt:
Ynglinge i Plade,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
det er Danmarks Maal.

3. Dernæst jeg opdrager
mig en Pigeflok,
som ej Hjemmet vrager,
som i lidt har nok.
Ingen Døgnet's Flaner,
rendt fra Bog og Naal,
fromme, stærke Kvinder,
det er Danmarks Maal.

4. Saa min Hu mon stande
til en Ven, en kæk,
som med mig vil blande
Blød og ikke Blæk;
som ej troløs svigter,
hores Fjendeskraal;
trofast Broderforbund,
det er Danmarks Maal.

5. Kroner Lykken Enden,
har jeg først de tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
blusser Bavn og Baal:
Slesvigs Land genvundet,
det er Kampens Maal!

Paludan-Müller.

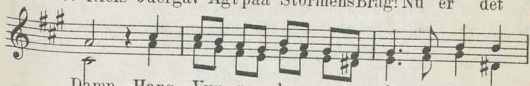
Nº 9. Kong Kristian stod ved højen Mast. (57.)

Som en Marsch.

D. L. Rogert. 1779.

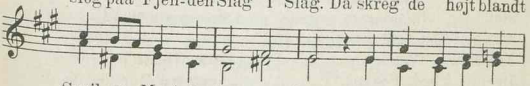
1. Kong - Kristian stod ved høj - en Mast i Røg og
2. Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag! Nu er det

Damp. Hans Vær - ge ham - re - de saa fast, at
Tid! Han hej - se - de det rø - de Flag, og

Gothens Hjælm og Hjer - nebrast; da sank hver fjendtlig
slog paa Fjen - den Slag i Slag. Da skreg de højt blandt

Speil og Mast i Røg og Damp. Fly, skreg de, fly, hvad
Stormens Brag: Nu er det Tid! Fly, skreg de, hver som

flyg - te kan! Hvo staaer for Dan-marks Kri - sti - an, hvo
ved et Skjul! Hvo kan be-staa mod Danmarks Juel, hvo

staaer for Dan-marks Kri - sti - an i Kamp?
kan be - staa mod Dan-marks Juel i Strid.

3. Oh, Nordhav! Glimt af Vessel brød
din mørke Sky;
da tyede Kæmper til dit Skød;
thi med ham lynte Skræk og Død.
Fra Vallen høstes Vraal, som brød
den tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
hver give sig i Himlens Vold
og fly!

4. Du, danskes Vej til Ros og Magt,
sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
tør møde Faren med Foragt,
saa stolt som du, mod Stormens Magt,
sortladne Hav!
Og rask igennem Larm og Spil
og Kamp og Sejer før mig til
min Grav!

Nº 10. Danmark. (193.)

15

(Mel: Kong Kristian lægger ned sit Sværd.)

Ikke for hurtigt.

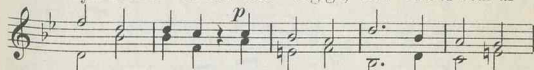
Å. P. Berggreen. 1823.

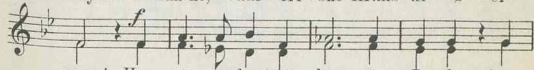
1. Mit fag - re Hjem, hvor Bøl - gen blaa har

nyn-net Tak-ten for min Vug-ge, Hav - fru-er som af

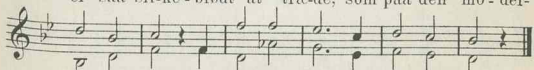
Dy - bet duk-ke, vaar - fri - ske Krans af Ø - er

smaa! Hvor er saa lunt at byg - ge Re-de, hvor

er saa sil-ke - blødt at træ-de, som paa den mo - der-

li - ge Jord, som paa den mo - der - li - ge Jord.

2.

Højstammet vokser Rosen ej,
og Sydens Lilje mere pranger;
men jeg er glad som Bøgens Sanger,
naar kun jeg har min danske Maj.
Lad andre være bedre vante!
Hvor Troskab er en Frihedsplante,
vil Frihedstræet frodigt gro.

3.

Vi kende kun til Høje smaa;
men det er lutter Kæmpegrave;
og Jævnhed blev vor Modergave,
vort Sprog vil ej paa Stylder gaa.
Vi prale kun for ej prale,
og vore grønne Bøgesale
har Ekko for vor simple Røst.

Nº 11. Danmark. (73.)
(Mel.: „Vårt land.“ Finsk Nationalsang.)

Langsomt.

F. Pacius.

1. Vort Land, vort Land, vort Fædre-land, du
Ha-vets yngste Søn, som pla-sker i det
blan-ke Vand og tum-ler med det hvi-de Sand
svin-ger lys og mild og skøn hver
og svin-ger lys og skøn hver
Vaar din Fa-ne grøn.

2. Du fik ej Sølvbræ til Hat,
til Skjold ej sorte Skær!
men i dit Fløjels Bælte sat
der er af gyldne Aks en Skat,
og Silkekappen, som du bær,
har Brem af Svanefjer.

3. Og faar du Lov at vokse ud
ved Friheds sunde Marv,
du vorder nok en Kæmpe prud
og fæster dig en Kongebrud
og løfter, klog paa eget Tarv,
de store Fædres Arv.

No 12. Modersmaalet. (98.)

17

(Mel.: „En dejlig ung Ridder.“)

Folkemelodi

(fra Flensborgegnene.)

Lidt hurtigt.

1. Vort Mo-ders-maal er dej - ligt, det har saa mild en

Klang, hvor-med skal jeg lig-ne og pri-se det i Sang? En

høj - baa-ren Jom - fru, en æ - del Kon-ge-brud, og

hun er saa ung, og saa yn-dig ser hun ud, og

hun er saa ung, og saa yn-dig ser hun ud.

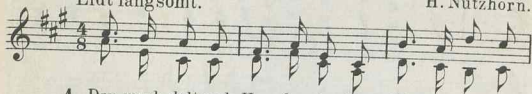
2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord,
til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor:
er Hjertet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
hun skænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.
3. Og alle de Skjalde, hun skænkede Ordets Magt,
de blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
hver Sang, som Folket kender og lytter til med Lyst,
det blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst.
4. Og Aarene rulle og skifte om paa Jord,
og vore Navne glemmes som Sne, der faldt i Fjor,
og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud;
men hun er saa ung og saa yndig ser hun ud.

No 13. Vort Modersmaal. (75.)

(Mel: „Danmarks Rige i Højnorden:“)

Lidt langsomt.

H. Nutzhorn.

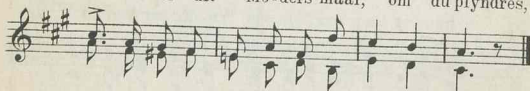
1. Dan-mark, delt ved Hav for-in-den, klø-vet nu til -

sidst af Fjen-den! om du plyndres ej du søn-dres;

Baan-det er dit Mo-ders maal, om du plyndres,

ej du søndres; Baandet er dit Mo-ders-maal.

2. Det forbandt trods Hegn og Grave,
det til een gør Danmarks Have;
over Gærdet
uforfærdet
flyver det med Hjertebud.

3. Hjertesprog blandt Tengers Vrimmel!
Hjemmets Bud fra Jord og Himmell!
Flyv, du kække!
Bring fra begge
danske Hjerter Haab og Trøst.

No 14. Det var en Sommermorgen. (63.)

19

(Mel., „Paa Sjølund's fagre Sletter.“)

N. W. Gade.

Ikke for hurtigt.

1. Det var en Som - mer - mor - gen, end -

2. Det var paa I - sted He - de og

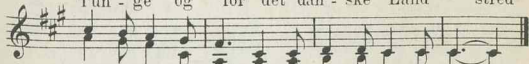
nu før det blev Dag, da yp - pe - des paa
saa ved Øv - re Stolk, for gam - le Dan - marks

He - den et Hol - ger - Dan - ske - Slag, da Sol stod op i
Æ - re dastred det dan - ske Folk; ja, for den dan - ske

Øs - ter, den næp - pe var at se, og
Tun - ge og for det dan - ske Land stred

al - le Fug - le - ro - ster i Stru - ben kvaltes de. —
Hel - te - ne de un - ge som gam - le Hil - de - tand. —

3.

Der faldt den gamle Nordmand,
den djærve Schleppegrell;
han regned mer ej Kugler
end Hagl det haarde Fjæld;
der faldt den bolde Læssøe
i Heltemanddoms - Aar
og for den danske Løve
det var et Hjertesaar.

4.

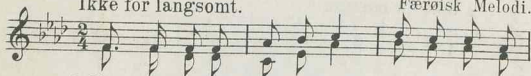
Guds Fred med vore døde
i Danmarks Rosenggaard!
Guds Fred med dem, som bløde
af dybe Hjertesaar!
Vor Kærlighed med alle,
de store og de smaa,
som vilde staa og falde
med Løven askegraa!

Nº 15. Slaget ved Slesvig. (62.)

(Mel.: „Olufa sidder i Kirken“)

Ikke for langsomt.

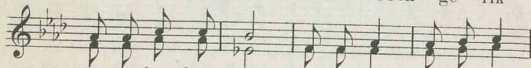
Færøisk Melodi.

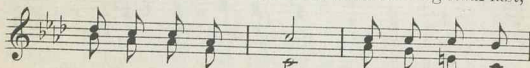
1. Paa - ske-klokken ki-med mildt fra den dan-ske
2. Li - sted var i Mulm og Nat hid den ty - ske

Kyst, meld - te o - ver Lan - de dog
Hær; knap de dan - ske Dren - ge fik

om saa haard en Dyst. Slut-ter Kreds og staar fast,
Tid at spæn-de Sværd. Slut-ter Kreds og staar fast,

al - le dan-ske Mænd! Gud han raa - der,
al - le dan-ske Mænd! Gud han raa - der,

naar vi fan - ge Sej - er i - gen.
naar vi fan - ge Sej - er i - gen.

3.

Kuglen peb, og Sværdet sang
til Kartovers Brag:
Tysken maatte lære
det danske Sprog den Dag.

4.

Blegnet er saa mangel Kind,
færre er de faa;
men for Danmarks Ære
vi end er nok faa.

No 16. Villemoes. (60.)

21

Ikke for langsomt.

C. E. F. Weyse. 1837.

1. Kom-mer hid, I Pi-ger smaa! Stren-gen vil jeg

rø - re. Taa - rer skal i Øj - et staa,

naar min Sang I hø - re; om saa bold en

Un - ger-svend, al - le fav - re Pi - gers Ven,

sør - ge - lig jeg sjun - - ger.

2.

Vaaren er nu kommen nær,
Dagene sig længe,
Vaaren har I Piger kær,
Blomster gro i Enge;
dog I skal i sene Aar
mindes, at I saa en Vaar
med bedrøvet Øje.

3.

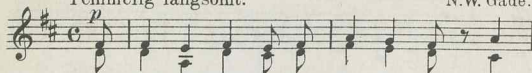
Han var Dreng, men stod som Mand,
medens I var spæde,
staa og slaa for Fædreland,
var den unges Glæde;
Strømmen gaar mod København,
Kongedyb er Strømmens Navn,
der blev Helten viet.

Grundtvig.

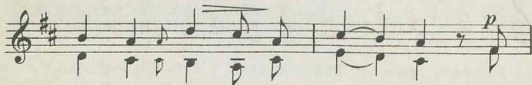
Nº 17. Holger Danskes Vugge. (187.)

Temmelig langsomt.

N.W. Gade.

1. Ved Lej - re græs-se nu Faar paa Vold, hvor
2. I Vug-gen saa jeg paa Bøg og Eg; de

for - dum Kæm-per - ne druk - ke. Paa
su - sed ved Bor - gens Ru - de. Fra

Lej - re stod der et gam-melt Skjold, det blev
Mar - ken tog de den gu - le Neg, den blev

Hol - ger Dan - skes Vug - ge.
Hol - ger Dan - skes Pu - de.

3. I Vuggen hørte jeg Harpers Klang
og Sang om Kæmpernes Sejre;
det var de danske Skjalde, der sang
om Kæmpedrotter paa Lejre.

4. Jeg glemmer aldrig den danske Sang,
som Kæmper og Jomfruer synge;
og hver Gang jeg hørte Skjoldets Klang,
jeg hørte min Vugge gyng.

Nº 18. Holger Danskes Hilsen til Frænderne. (78.) ²³

Hurtigt og kraftigt.

N.W. Gade.

1. Vær hil - set, mit gam - le Fæ - dre - land, du
2. Mit Navn hver Bon - de ken - der end - nu, og

ken - der mig vel ej gan - ske? En -
glad jeg ræk - ker ham Haan - den. Mit

gang jeg var en navn - kun - dig Mand, de
Lev - ned kom - mer hver dansk i Hu, som

kald - te mig Hol - ger Dan - ske, de
glæ - des ved Fol - ke - aan - den, som

kald - te mig Hol - ger Dan - ske
glæ - des ved Fol - ke - aan - den.

3. Du ved det, Landsmand! jeg er ej død:
med Kraft jeg kommer tilbage;
jeg er din fuldtro Hjælper i Nød
paa Dannemarks gamle Dage.

N. F. 3520

B.S. Ingemann.

N° 19. Mindesang. (189.)

Langsomt.

I. P. E. Hartmann.

1. Slum - rer sødt i Sles - vigs Jord,
dy - re - købt den blev ved e - der!
Som - me - ren sit Blom - ster - flor o - ver
e - ders Gra - ve bre - der.

1. St. Min - det fly - ver som en Fugl hen til

2. St. Min - det fly - ver som en

Sles - vigs grøn - ne
Fugl hen til Sles-vigs grøn-ne Van - ge, syn-ger

der fra Gra - vens Skjul en - somt

si - ne simp - le San - ge, en - somt

si - ne simp - le San - ge.

2. Ensomt, thi det brystne Blik
 ingen kærlig Haand har lukket;
 ingen Ven jert Haandtryk fik,
 ingen hørte Afskedssukket.
 Men for Danmark Sukket lød,
 for dets Fremtid, for dets Lykke-
 hvil da sødt i Jordens Skød,
 hvil da sødt i Gravens Skygge.

3. Skøn er Døden, som I fik,
 ingen skønnere, der findes -
 derfor vil med vaade Blik
 heller ej vi eder mindes;
 men hvor danske Hjærter slaa
 og hvor danske Toner klinge,
 skal med Stolthed store, smaa,
 Fædrelandets Tak jer bringe!

N° 20. Bjarkemaal. (186.)

L. M. Lindeman.

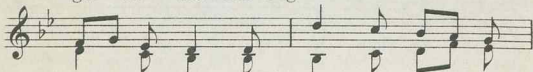
Ikke for hurtigt.

1. Sol er op - pe, Sko - vens Top - pe glim - re
Bud os brin - ger Ha - ne - vin - ger, Ha - ne -

alt som Gim - les Tag; Vaag - ner, vaag - ner,
gal om kla - ren Dag.

dan - ske Hel - te! Sprin - ger op og

spæn - der Bæl - te! Dag og Daad er Kæm - pe - rim!

2.

Højt det gjalder,
Luren kalder
Kæmper op af Morgenblund;
Stolper knage,
Luer brage,
blusse over grønne Lund.
Vaagner! ej til Gammens Tale
Vin og Smil i Kongesale;
Hildes-Leg er nu for Haand.

3.

Rolf kan blegne,
Bjarke segne,
Hjalte svømme i sit Blod.
Lejres Buer
kan i Luer
synke ned for Hjartvars Fod.
Han dog Marken ej beholde;
før de Emmer vorde kolde,
dræber ham den sidste Gnist

Grundtvig.

Nº 21. Slesvig. (S5.)

27

(Mel. af „Svend Dyrings Hus:“ Hr. Peder kasted Runer.)

Ikke for langsomt.

H. Rung. 1837.

1. Du - skøn - ne Land med Dal og Bak - ker

2. En Kam - pens Pris din Dej - lig - hed er

fag - re,

med grøn - ne En - ge

vor - den,

een Bej - ler kom fra

og med gyld - ne

Ag - re;

med

Syd og een fra

Nor - den;

den

Kløf - ter - ne,

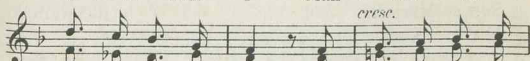
hvor

Bæk - ken sig

e - ne kom

i

Glan - sen af

gen - nem Krat - tet

snor,

og langs med Vej - en

Rig - dom og af

Magt

og bød dig Bru - de -

Hæk - ken, hvor

Fug - le - ska - ren

bor!

kran - sen og

Her - lig - hed

og Pragt;

N. F. 3520

pp dolce

Skøn-ne Land! i din ri - ge Ha - ve Mindets Blomst
 fag - re Ord tal - te han med Li - ste; fag-re Ord
dim.

bor paa Hel - te - gra - ve, Min-dets Blomst!
 man ge Hjer-ter fri - ste, fag - re Ord!

3. Den anden rakte Haanden jævnt og stille
 og havde ikke mange Ord at spille
 dog var der i hans Stemme
 den gamle kendte Klang,
 som ingen kan forglemme,
 der hørte den een Gang:
 det var Sang fra din Barndoms Dage,
 Minderøst om din Fryd og Klage,
 Minderøst E. Lembcke.

N° 22. Norsk Fædrelandssang. (92.)

Som en Marsch. R. Nordraak.

1. Ja, vi el - ske det - te Lan - det, som det sti - ger
 frem, fu - ret, vejr - bidt o - ver Van - det

med de ti - sind Hjem, el - sker, el - sker det og
 tæn - ker paa vor Fa'r og Mo'r og den
 Sa - ga - nat, som sæn - ker Drøm-me paa vor
 Jord, og den Sa - ga - nat, som
 sæn - ker, sæn-ker Drøm-me paa vor Jord.

2.

Norske Mand i Hus og Hytte,
 tak din store Gud!
 Landet vilde han beskytte,
 skønt det mørkt saa ud.
 Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
 Mødrene har grædt,
 har den Herre stille læmpet,
 saa vi vandt vor Ret.

3.

Ja, vi elske dette Landet,
 som det stiger frem,
 furet, vejrbitd over Vandet
 med de tusind Hjem.
 Og som Fædres Kamp har hævet
 det af Nød til Sejr,
 ogsaa vi, naar det bli'r krævet,
 for dets Fred slaar Lejr.

Bjørnstjerne Bjørnson.

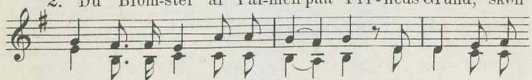
N° 23. Norsk Flagsang. (93.)

Kraftigt.

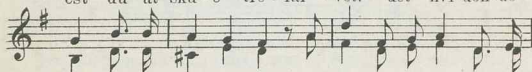
L. M. Ibsen.

1. Mens Nord - ha - vet bru - ser mod fjæld-bygt Strand, og
 2. Du Blom - ster af Pal - men paa Fri - heds Grund, skøn

stol - te Er - in - drin - ger væk - ker om Fæ - dre - nes
 est du at sku - e tre - far - vet! det hvi - den - de

Ry, som til fjer - ne Land de bar paa de nor - di - ske
 Kors i den rø - de Bund, det har du af Dan - ne - brog

Snæk - ker. Op, Nordmænd, sjun ger til Har - pens
 ar - vet; men Hjer - te - bla det, det mør - ke -

Slag en Sang for Nor - ri - ges un - ge Flag!
 blaa, af Fri - heds Marv maat - te først ud - gaa.

3. Fra Himlen faldt Dannebrogssfanen ned,
 blev Tvillinglandssnækkernes Smykke,
 og stod gennem Sekler i Strid og Fred
 omstraalet af Hæder og Lykke.
 Oh, Flag for Norrig, stand evig saal!
 mist aldrig dit Hjerteblads høje blaa!

Schwach.

31

W. A. Mozart. 1791.

N. F. 3520

No 25. Barndomsalderen. (114.)

(Mel: „Vintren rasat ut blandt våra fjällar.“)

Som en Marsch.

Otto Lindblad.

1. Vin-tren ra-ser nu i vo-re Eg-ne,

Fug-len syn-ger ej, den er för-sagt,

Blom-ster, Bu-ske og de grøn-ne Heg-ne

Der-i-mod de klæ-der sig nu ej i Sommerdragt! Der-i-mod de

bar-ske Stor-me su-se,
bar-ske, ja de bar-ske Stor-me su-se, su-se,

Sne-en fy-ger o-ver fros-ne Egn,
Sne-en fy-ger, fy-ger o-ver fros-ne Egn,

og de vil - de Bøl - ger larm - fuldt bru - se,
 og de vil - de, vil - de Bøl - ger larm - fuldt bru - se,
 det er ej som Vaarens mil - de Regn.
 det er ej, nej det er ej som Vaarens mil - de Regn.

2.

Dog enhver Tid har jo sine Glæder;
 Vinteren kan vel ogsaa bringe Fryd;
 da vi køre kan i vore Slæder
 rask med Piskesmæld og Bjældelyd.
 Men naar vi ej køre kan i Kaner,
 nøjes vi dog med en anden Lyst;
 thi vi have ogsaa Glidebaner,
 hvor vi prøve kan en modig Dyst.

3.

Derfor vil vi altid være glade,
 Sommer, Vinter, begge Glæder har
 vi om Somren plukke Blomstens Blade,
 og om Vintren vi en Snebold ta'er
 Ja i Barndomsaldren alt er Glæde
 Sommer, Vinter er os lige kær!
 thi hos os er Glæden selv til Stede,
 naar vi muntre og tilfredse er.

H. P. Møller.

N° 26. Vaaren. (115.)

A. Kirkegaard.

Muntert.

1. Vel - kom - men un - ge Vaar! vi
og hvis du os for - staar. du

Fug - le sam - men slaar i Tu - sind - tal i
kæ - re, kæ - re Vaar, saa ved du nok, at

Skov og Dal i Busk og Krat ved Dag og Nat;
dig er det, vi gla - de hil - se paa vor Vej

Se, se, se, se en Gang, se hvor vi
Se, se, se, hvor vi bo - frej - dig vi

hop - pe i Sko - vens Top - pe! Bi, bi, bi,
syn - ge i Luf - tens Gyn - ge fri, fri, fri,

hør vor Sang i Sky og Dal i Skov og Vang!
fri og fro ved Da - gens Larm i Nat - tens Ro.

2.

Velkommen unge Vaar!
 saa mild og frisk du staar
 med Liljeblad i Morgenbad,
 med Bolgeklang og Sol i Vang,
 med Liv i hver en Vraa,
 med fine bløde Straa,
 med Luftens Gyngebaand hængt op
 i Bøgeskovens grønne Top.
 Se, se, o. s. v.

3.

Velkommen unge Vaar!
 saa skøn og rig du staar
 i Blomsterdragt med Farvepragt
 med Smil i Blik, med Kys og Nik!
 Nu vil vi hjælpes ad
 at gøre Verden glad
 og lys og mild og god og skøn
 som Skoven og som Sletten grøn.
 Se, se, o. s. v.

Mads Hansen.

N° 27. Vaarmorgen. (118.)

Ikke for hurtigt.

J. A. Schulz.

1. Alt glim-ren-de bæ-ver det duf-ten-de Blad,
 og Lær-ken alt svæ-ver mod Him-len saa glad.
 2. Oh, jeg vil for-glem-me hver kunst-le-de Tvang
 og blan-de min Stem-me med Fug-le-nes Sang;

I Bækken hen-fly-der den bro-ge-de Sky og
 snart muntert de kvæ-de med sorg-lø-se Slag og

Mor-gen-sang ly-der fra vaag-nen-de By.
 hil-se med Glæ-de den vok-sen-de Dag.

H. P. Holst.

No 28. I det fri. (122.)

Livligt.

F. Andersen.

1. God Dag, I ly - se - grøn - ne Træ'r, god
2. Du lil - le Fugl paa Gre - nen hist med

Dag, du Him-mel blaa! god Dag, du let - te
Stemmens fri - ske Klang, oh sad jeg hos dig

Fug - le-hær! god Dag, I Blom-ster smaa!
paa din Kvist, i Kor med dig jeg sang!

Oh hvor det dog er dej - ligt; oh hvil-ket

Tryl - le - ri — at van - dre mel - lem

Sko - vens Træ'r, at væ - re i det fri. —

No 29. Skoven. (123.)

Livligt.

Carl Mortensen.

1. Hvor er det dej - ligt en Som - mer
2. Hvor frisk og kø - lig og mild en

dag at van - dre ind un - der Lø - vets
Luft! Hvor her - lig kvæ - ger os Lø - vets

Tag! I Ly for So - len man gaar med
Duft! Thi om end Stam - men er hun - dred

Lyst, der er saa ven - ligt, det er saa tyst.
Aar, dog nyt er Lø - vet fra sid - ste Vaar.

Efter S. Beyer.

Nº 30. Folmer Spillemands Sang. (127.)

Lidt hurtigt.

J. P. E. Hartmann.

1. Du, som har Sorg i Sin - de, gak
ud i Mark og Lund, og lad de sva - le
Vin - de dig vif - te karsk og sund! Gak
o - ver Høj og Da - le, og lyt ved Sø - ens Glar til
Sko - vens Al - vors - ta - le og Kil - dens muntre Svar!

2.

Jeg vil saa nødig bænkes
i Stuen under Tag;
der drikkes og der skænkes
i døsigt Fred og Mag.
Langt heller vil jeg brede
min Dug bag ved en Tjørn
paa lyngbegro'de Hede
i Selskab med en Bjørn.

3.

Mig hued ingen Sinde
Smaafuglene i Bur,
som pyntelig paa Pinde
maa sætte sig til Kur.
Nej, paa de rigtig vilde
er det en frejdigt Jagt;
om de er nok saa snilde,
er deres Værge svagt!

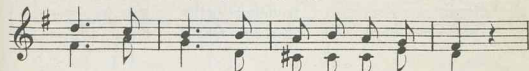
Nº 31. Agnetes Vuggesang. (134.)

Lidt langsomt.

P. Heise.

1. Sol der - op - pe gan-ger un-der Li - de;

sov, mit Barn, saa bli'er du stærk og stor!

Paa den vil - de Havhest skal du ri - de;

un - der Bøl-gen dej-ligst En - gen gror.

2.

Hvalerne med deres brede Finner
over dig som store Skyer gaa,
Sol og Maane gennem Havet skinner,
bægge to du skal i Drømme faa.

3.

Sov, mit Barn, jeg sidder ved din Vugge,
lad mig kysse dine Øjne til:
naar engang de bægge mine lukke,
hvem mon dig da Moder være vil.

H. C. Andersen.

Nº 32. Paa Marschturen. (113.)

Som en Marsch.

Carl Mortensen.

1. Ser I hist Stork Lan-ge-ben? Gø - gen kuk-ker
 Rask nu Dren - ge! ud paa Tog! Een skal bæ - re
 2. Rask i Ræk - ke frem! hold Trit! gav - ner end vor
 kom - me skal der dog en Dag, da — i Kamp for

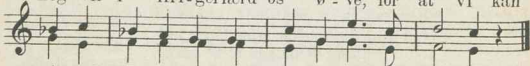
paa sin Gren, Vin-ter - ti - den længster om - me.
 Dan-ne - brog, een — skal — slaa paa
 Færd kun lidt, mens vi er saa smaa og sva - ge,
 DanmarksSag vi — for — Al - vor

2.
 Trom-me. Frem-ad, frem! Fra vortHjem o - ver Vang nu med
 dra - ge. Der - for nu glad i Hu du og jeg i vor

Sang gaa vi gla - de for at læ - re Vaa-ben - leg, at
 Leg vil i Kri-gerfærd os ø - ve, for at vi kan

vi med Æ - re kan som MændvortVær-ge bæ - re.
 staa vor Prø-ve, naar vi Kraft og Mod be - hø - ve.

Nº 33. Løvsal i det blanke Hav. (72.)

41

(Mel. „Mandom, mod och morska män.“)

Ikke for hurtigt.

Svensk Folkemelodi.

1. Løv-sal i det blan-ke Hav! Rugmark o - ver

Kæm-pe-grav! Tu - e lay, hvor - fra der steg

Tan-ke-flugt og Streng-e-leg! Lil-le Krog, hvorfra dog

Ryg-ter vidt i Ver-den drog! kær du er den

dan-ske Mand; thi du er hans Fæd-re - land.

2.

Du er ej til Skændsel født,
og du gemmer i dit Skød
med din gamle Æres Arv
dine Fædres Kraft og Marv;
mild og svag
helst i Mag
for din Søn paa Godtvejrdsdag,
men i Nød og Trængsel han
svigter ej sit Fædreland.

3.

Bank ej mer paa Hovmods Port,
faa din egen Gerning gjort!
tørst ej efter fremmed Krus!
men vær Herre i dit Hus!
Fra din Vang
end engang
skal der tone Sejerssang,
og din Sol fra Himlens Rand
atter stige, Fædreland.

No 34. Den lille Bi.

Moderato.

S. Halle.

1. Den lil - le Bi, den sto - re Sol?
de kan stik - ke. Og Bø - gen og den
blaa Vi - ol? de kan nik - ke.
De kan nik - ke, de kan nik - ke.

2.

Og Busken her og Baaden hist?
de kan gyngé.
Og Bølgen og hver Fugl paa Kvist?
de kan synge.

3.

Og daarligt Vejr og daarlig Vej?
de kan drille.
Og hvad kan baade du og jeg?
tie stille.

Chr. Richardt.

N. F. 3520

Nº 35. Kender du Danmark?

Moderato.

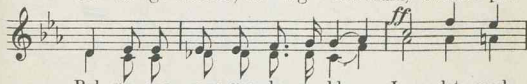
Julius Bechgaard.

1. Ken - der du Dan-mark? Lan - det af Guld,

fro - di - ge Mar-ker, vel - sig - net Muld, baa-ret paa

Bøl - gen saa vug-gen-de og blaa - Lan - det med

Kæm - pe - høj og med Mar - ker - nes Straa.

2.

Kender du Danmark?

Landet for Sang,

kender du Sprogets den milde Klang?

Skjalde har sunget dets Pris paa hvert et Punkt, -
stadig er Sproget dog lige kornfriskt og ung.

3.

Kender du Danmark?

Her er vort Land,

her stod vor Vugge ved Skov og Strand,

her skal vi bygge, saa godt som vi formaar, -

Lystid for gamle Danmark i kommende Aar.

Oscar Madsen.

Nº 36. Tordenskjold. (59.)

(Mel: „Holmens faste Stok.“)

Livligt.

E. Horneman. 1848.

1. Syng nu, Gut - ter smaa! om en Vi - king
Sven - sken med lidt Skræk hu - sker ham med

ud af Væl ten, af de ra ske blaa,
Grib og Tøn - der; Nor - sken si - ger kæk,

Pe - der Ves - sel hed han Hel - ten.
at han var en æg - te Trøn - der;

Dan - mark har ej Pog, født af Bis - per

el - ler Bøn - der, Ves - sel, ved han, slog for

gam-le Dan-ne - brog.Hur - ra, hur-ra, hur - ra.

2.

Han var Kæmpe bold,
 hvor med Kugler varmt der knaldes,
 derfor Tordenskjold
 sagde Kongen, skal du kaldes!
 Naa saa, svor han, skal
 tordne jeg for Svenskens Øre!
 og hans Tordenskrald
 kunde Dynekilen høre;
 som ubuden Gæst
 banked' han paa Gildesdøre,
 gjorde selv saa bedst
 for Dannebrog en Fest.
 Hurra, hurra, hurra.

3.

Som et Stjernes kud
 skred han over Nordens Bue,
 funkled, sluktes ud,
 blegned paa en blodig Tue,
 dog ej slukkes kan,
 medens vi en Vimpel ejer,
 Heltenavnet, han
 vandt paa Sø med dristig Sejer.
 Det skal for os staa
 stolt i Stavn, hvor Flaget vajer,
 naar som Gutter blaa
 for Dannebrog vi slaa!
 Hurra, hurra, hurra.

C. J. Brandt.

N° 37. Lille Ole.

Allegro.

S. Halle.

Op, min lil - le O - le, nu skal du i

Sko - le. Al - le Mand er op - pe nu,

riten. *a tempo*

in - gen lig - ger u - den du. Tøv - len læn - ges,

Bo - gen ven - ter, spørger om du snart den hen - ter,

nu et Hop og een, to,

tre! er du fær - dig, skal du se.

Børnenes Læsebog.

No 38. Sjælland. (81.)

Ikke for hurtigt.

E. T.

p

1. Der lig - ger en Ø ved Hav_ og Sund med
 Sø - er og grøn - ne Sko - ve; der
 straa - ler Guld fra Sø - er - nes Bund med
 Sol_ fra Ø - ster-sø - vo - ve.

2.

Fra Kattegat bruser den friske Luft
 med Nordenkulingens Vinge,
 og over Bæltet med Foraarsduft
 de lyse Svaner sig svinge.

3.

I Sjælland er der dejligt at bo!
 gentone Lærkernes Vrimle;
 over bølgende Rugmark hvirvle de fro
 og juble mod Engles Himle.

B. S. Ingemann.

N. F. 3520

N° 39. Fyen. (82.)

Lidt livligt.

Carl Mortensen.

1. Der vin - der sig om Fy - ens Land et
2. Den vil - de Ro - se skær og ren faar

Baand af høj - e Hæk-ker, et Hegn, som gaar fra
Glans af So - lens Naa - de og Hyld og Has - sel

Strand til Strand i Tu - sin - der af Rækker; som
og Sy - ren faar Lov sig selv at raa - de: og

de - ler Ø - en Plet for Plet i
man - gen Urt paa Skræn - ten lav faar

lut - ter grøn - ne Ru - der, - ter - net som et
Del i Ly - sets Strøm - me - Skønt Skarnty - der -

Tav - le - bræt til Brug for høj - e Gu - der.
ne gør Krav paa Mas - se - Her - re - døm - me.

No 40. Jylland. (83.)

49

(Mel. af Skuespillet „Tordenvejr.“)

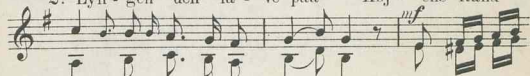
Muntert.

P. Heise.

1. Gold er den Jord, som Lyn - gen bær,

2. Lyn - gen den la - ve paa Høj - ens Rand

Guld - høst ik - ke der van - ker; in - gen - steds

gi - ver det blø - de - ste Lej - e; Gæst - fri - hed

tri - ves man dog som her mel - lem de bru - ne

mø - der den Vandringsmand langs med de tran - ge

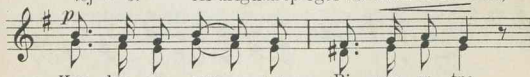

Ban - ker.

Man - den er Drot i sin e - gen Bo,

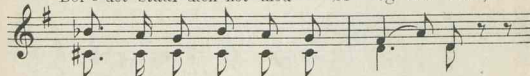
Vej - e.

Al - drig han spørges om hvem el - ler hvad,

Kar - len er rap — og Pi - gen er tro,

Bor - det staar dæk - ket med Øl og med Mad,

Svær - det maa ru - ste i Ske - den;

Hu - set ham ven - ter med Fre - den;

p

u - de og in - de bor Fri - hed og Ro,
mild er Vært - in - den og Vær - ten er glad.

Fri - hed og Ro paa He - den
Vær - ten er glad paa He - den

C. Hostrup.

Nº 41. Da de slettede Paragrafen ud. (64.)

Ikke for hurtigt.

Fr. Rung.

mf

1. Der sid - der et Folk ved Bælt og ved Sund og ved
2. Vidt blev det spurgt, og langt blev det hørt, da det

Halvø - ens hun - dre - de Fjør - de, men læn - ger at
tordned' om Sun - de - veds Stran - de, ik - ke en

sid - de og slaa sig for Mund, det er dog vist
Fin - ger har si - den sig rørt for vor Ret i de

ej som det bur - de; og skal vi end hvi - ske og
fremme - de Lan - de; men tog de vor Ret og af

3.

Kort blev der skrevet, og kort blev det læst,
da de sidst paa Papiret gav Møde;
Løfter omkuld for et Lune blev blæst,
med et Mundsvejr blev Haabet lagt øde;
og nu skal vi hviske og tiske i Krog
og koge vor Harme som Sul under Laag,
fordi vi er Smaafolk herhjemme:
Nej, nej, vi har faaet vort danske Sprog,
! og det tør vel hæve sin Stemme. :|

Holger Drachmann.

N° 42. Matrosen. (61.)

Tømmelig langsomt.

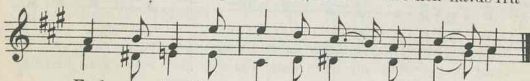
H. Nutzhorn.

1. Ved Told-bo-den steg en Ma - tros i Land, hans
 2. Han hav-de ej set, — at By - en faldt for de

- Haar de va-re saa hvi-de, han hav-de ej set sin
 engelske Blus og Bran-de, ham Skæb-nen havde fra

- Fæd-re-strand i man-ge Her-rens Ti-de.
 Hjem-met kaldt langt bort til fremme-de Lan-de.

3. Der stod han da med Haanden i Barm
 og Øjet saa mørkt i Vrede
 og stirred med vemodig Harm
 paa den tomme Svanerede.
4. Da tørred han sig om Skægget brat,
 mens Taaren paa Kinden brænder;
 han knuger den gamle, begede Hat
 imellem de sitrende Hænder.
5. Hvor er I henne, store og smaa,
 I Havets stærke Svaner,
 som smykkede her i Dammen laa
 med Dannebrog's røde Faner?

6. Søger I end den gamle Færd
paa fjerne fjendtlige Kyster?
Viser I Fjenden, hvor stolt I bær
de egeplankede Bryster?
7. Nej! – I har glemt den gamle Sang,
de danske jublende Toner;
nu stemmer I op en Sejersklang,
det tordner fra Brittens Kanoner.
8. Vel har jeg tømt saa mangel Skaal,
men ingen bedsk som den sidste!
den var iskænket til bredfuldt Maal,
nu vil mit Hjerte briste!
9. Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
jeg i sidste Havn skal fortøje,
I svøbe en Flig af Dannebrog
omkring min snævre Køje.
10. Naar da den store Baadsmandsmat
paa Dækket kalder de døde,
da skal jeg ogsaa være parat
til Mønstring hisset at møde.
11. Og Chefen selv, I kan tro mig Børn,
mig beder frem for sig træde:
„Naa er du der, din gamle Ørn!
gak ind til din Herres Glæde!“
12. Saa faar jeg Lov at gaa agter ud
til Chefens Kahyt den høje;
der møder jeg Wessel, Juel og Rud
og ham med det ene Øje!“
13. Saa talte han og lagde sig træet;
de troede, han faldt i Tanker;
da var han død, hans Død var let,
hans Hoved laa paa et Anker.

Chr. Winther.

No 43. Frederik den Tredie. (56.)

Lidt hurtigt.

Efter en Folkemelodi ved H. Tofte.

1. Kon - ning hav - de sig Kjø - ben - havn,
2. Skaa - ne tog han som in - gen - ting,

Fre - de - rik var den Kon - ges Navn,
kør - te med Dan - mark slemt i Ring,

Kjø - ben - havn, Fre - de - rik var den Kon - ges Navn;
in - gen - ting, kør - te med Danmark slemt i Ring.

Karl for sin Hat var Sver - rigs Drot,
Maa - ne - der seks ved Ve - ster - port,

men - te det ej med Fred - rik godt. Det
spil - led han Bold, men vandt ej stort. Det

er saa fa - gert ved Sun - det at fær - des.
er saa fa - gert ved Sun - det at fær - des.

3. „Kjøbenhavn,“ sagde han med Bral,
„sletter jeg ud af Stæders Tal:
stikker i Sky du stolt og prud,
brat er din Glans et Stjernes kud.“
4. Sværde klirred, og Kugler pøb,
Hungeren sved og haardt det kneb;
Død i sin Rede dog vor Drot
kaared for Liv med Skam og Spot.
5. Rygtet bar i en liflig Stund
Tidender ny til Øresund:
Danemarks Ven har vundet Slag.
Fjenderne fik det glatte Lag.
6. Klokketaarne i Kjøbenhavn
tjene til Nød for Bjærg og Bavn;
Opdam, det lød, med Flag i Top,
sejler paa Stads nu Sundet op.
7. Skumle stode i Uger ti
Taarnene tyst med Klokker i,
meldte nu lydt med Sang og Klang
Himmelens Smil til Dannevang.
8. Gid saa længe som Øresund
bugter sig om den grønne Lund,
Øresund
bugter sig om den grønne Lund,
Fuglenes Sang om Kjøbenhavn
tone i Sund fra hver en Stavn.
Det er saa fagert ved Sundet at færdes.

N. F. S. Grundtvig.

No 44. Kristjern den andens Vise. (52.)

Ikke for hurtigt.

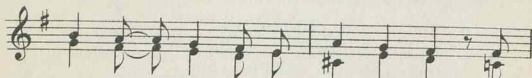
Chr. Bull.

1. Al - le smaa Fug - le i Sko - ven er, o - ver
2. Saa fløj de op i E - ge - træ om

Hø - ge - ne fø - re de Kla - ge; de
Raad at spør - ge og sø - ge, hvor -

ri - ve af dem baa - de Fjer og Dun. og
dan de skul - de en Kon - ge faa, der

vil dem af Sko - ven ja - ge. Men
kun - de dem fri fra Hø - ge. Men

Ør - nen byg - ger i Fjæl - det ud.
Ør - nen byg - ger i Fjæl - det ud.

3. Derom da sang en lille Fugl,
det var den usle Krage;
„Vi kejse til Konge den gamle Ørn,
saa faa vi gode Dage!“
4. „Det,“ svared i Hast den stolte Høg,
„tilstede vi ingenlunde;
skal Konning være den gamle Ørn,
vi alle maa gaa til Grunde.“
5. Der han det spurgte den gamle Ørn,
han blev saa harm i Huen,
og slog saa til den stolte Høg,
som Høgen slog før til Duen.
6. Men sammen da for den Høgehær,
den skjulte baade Mark og Enge:
„Nu lade os fare i Flok til Lund
og lyse den Ørn til Senge!“
7. Vel Duen fløj til den gamle Ørn
og vared ham ad hans Skade;
hun sagde: „Nu kommer den Høgehær,
du lave dem Birtingsbade!“
8. Dertil svared den gamle Ørn,
mens begge de Øjne runde:
„For mange Mus de bide en Kat,
thi maa jeg rømme af Lunde.“
9. Gud hjælpe og ham, den gamle Ørn,
som flyver paa vilden Hede;
han ved sig hverken Ly eller Læ,
hvor han kan bygge sin Rede.
Men Ørnen bygger i Fjældet ud.

Folkeviser.

Nº 45. Hans Tavsén (53.)

(Mel. „Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav.“)

Ikke for hurtigt.

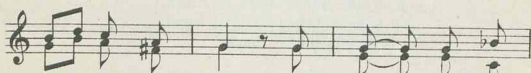
Folkemelodi.

1. Paa Ta-ve Bon-des A - ger ved Bir-ken-de

By der gik en lil - le Plov - dreng og

sang un - der Sky. Han mes - se - de som

Kler - ken og drev paa tre - ven Hest: „Gud

gi - ve Hans Plov - kø - ring kun-de bli - ve Præst!“

2.

Bag Ploven nikked Bonden, han lytted dertil:
 „Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil;
 løb ej Morten Borup fra Plov og Bondehors?
 nu tugter han Pilte til lærde Mænd i Aars.“

3.

Det var hin lille Plovdreng fra Birkende By,
 hans Navn fløj over Danmark med folkeligt Ry,
 En dansk Morten Lyther, han stred med Ordets Sværd,
 og sejrede med Aanden i Hjertefolkets Hær.

4.

Ret aldrig nogen Plovkøring drev det saa vidt;
 han stoled paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt,
 Den Dag han ej kæmped med Modgang eller Nød,
 han frygted, Guds Naade som før ej til ham flød.

5.

Den Dag, de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
 Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
 Da Folket var frelst og udslukt det bitre Had.
 Hans Tavsens i Ribe paa Bispestolen sad.

6.

Men mer end alle Bisper i Danemarks Land
 hin Bondesøn han sørged for Kvinde og Mand.
 Ret aldrig hans Navn skal i danske Hjerter dø,
 saa længe der ringer en Klokke over Ø.

B. S. Ingemann.

Nº 46. Sinklars Vise. (54.)

Som en Marsch.

Norsk Folkemelodi.

2. Ved Romsdals Kyster han styred i Land,
erklærende sig for en Fjende,
ham fulgte fjorten hundred' Mand,
som alle havde ondt i Sinde.

3. Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
saa mindelig det end smiled,
men Rygtet om denne Jammer og Nød
til Kernen af Landet iled.

4. Bavnen lyste og Budstikken løb
fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ej krøb,
det maatte Hr. Sinklar sande.
5. De Bønder af Vaage, Læsø og Lom,
med skarpe Øxer paa Nakke,
i Bredebøjgd tilsammen kom
med Skotten vilde de snakke.
6. Tæt under Lide der løber en Sti,
som man monne Kringen kalde;
Lorgen skynder sig der forbi,
i den skal Fjenderne falde.
7. Det første Skud Hr. Sinklar gjaldt:
han brøled og opgav sin Aande;
hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
„Gud fri os af denne Vaandel!“
8. Frem, Bønder, frem, I norske Mænd!
slaar ned, slaar ned for Fode;—
Da ønsked sig Skotten hjem igen,
han var ej ret lystig til Mode.
9. Ej nogen levende Sjæl kom hjem,
som kunde sin Landsmand fortælle,
hvor farligt det er at besøge dem,
der bo blandt Nörriges Fjælde.
10. End knejser en Støtte paa samme Sted,
som Norges Uvenner mon true;
ve hver en Normand, som ej bli'r hed,
saa tit hans Øjne den skue.

No 47. Kristian den Fjerde. (55.)

Jævnt.

H. Rung.

1. Stem-mer i, thi nu vil - le vi sjun-ge! Mens

fjer - de Kri - stian var Kon - ge, da

kri - ge - des Sve - er og Da - ner alt

ef - ter de for - ri - ges Va - ner. Og

der gaar Dans paa vil - den-de Hav - saa

man-gen een dan-ser sig der i sin Grav.

2. Der mødtes engang og til Dysten
ej langt fra femerske Kysten;
med Bosler af Jærn de trilled,
om Lemmer og Livet de spilled.

3. Da kom der fra Fjenden en Kugle,
der gav baade Rifter og Bugle.
Omkring fløj saa vide de Splinter -
det var en Salut uden Flinter.

4. Da var der at skue et Under:
slet ingen fornåm sine Vunder,
om Broder og Ven monne falde,
for Kongen kun sørged de alle

5. Men daanet kun var han en Kende,
han rejste sig brat over Ende.
Paa Sværdet han støttede Handen
og visked sig Blodet af Panden.

6. End se vi paa Rosenborg Klædet,
som kongeligt Blod haver vædet.
To hundrede Aar ej udsletter
de kostbare purpurne Pletter.

Blicher.

N° 48. Tordenskjold. (58.)

Dansk Folkemelodi.

Jævnt.

1. Jeg vil syn - ge om en Helt,
vidt be - rømt ved Sund og Bælt,
om en Her - re kæk og bold,
om den tap - re Tor - den - skjold.

2. Mens i Vuggen han laa svøbt,
Peder Vessel var han døbt,
paa Fregattens Skansevold
fik han Navnet Tordenskjold.

3. Atten Børn gik frem i Rad
hos hans Fa'r i Trondhjems Stad,
Døtre, seks og Sønner tolv,
men kun een blev Tordenskjold.

4. Naal i Haand han havde faa't,
men det Vaaben var for smaat,
paa Kanoner fik han Hold,
„de gaar an,“ sa'e Tordenskjold.
5. Een Gang paa den svenske Strand
gik han med sin Flok i Land,
da brød frem et Rytterhold,
vilde fange Tordenskjold.
6. En Dragon stak Haanden frem,
men han trak den aldrig hjem,
han ham tro'de i sin Vold,
„den Gang ej!“ sa'e Tordenskjold.
7. Tordenskjold i Søen sprang,
Kuglerne omkring ham sang,
gennem Bølgen dyb og kold
svømmed Peter Tordenskjold.
8. Tordenskjold han var polisk,
gik omkring og solgte Fisk,
Fjenden bag sin egen Vold
narret blev af Tordenskjold.
9. Skal til Kamp paa Bølgens Top
Dannebrog i Stavnen op,
gid der bag dets røde Fold
staa en Helt som Tordenskjold.

Efter en gammel Vise ved G. Rode.

N° 49. Hilsen til Falster.

H. Mortensen.

Ikke for langsomt.

1. Du var mig he - le Ver - den, du
 lil - le grøn - ne Ø, i - mel - lem de
 dy - be Sun - de og bru - sen - de Ø - ster -
 sø; med Pragt staar op fra Grøn - sund din
 Sol hver Mor - gen - stund, ved Kvæld den til sit
 gyld - ne Slot ned rul - ler i Guld - borg - sund.

2. Den rige Rugmark bølger
 bag Vejens Pilehegn,
 de susende Bøgeskove
 er Sommerens Sejerstegn.
 Hvor Gedser-Oddens Sandrev
 blev raske Sømænds,
 hver Nat fra Oddens Varseltaarn
 udstraaler der Lys paa Hav.

3. Men bruser fjernt fra Lyset
Sundstrøm fra Østersø,
der skinner en Landsbykirke
i Dæmringen over Ø.
For mig den Kirke peger
paa Vej til himmelsk Kyst,
der døbte mig min Faders Haand,
og signed mit Barnebryst.

4. Og nær ved Kirkens Ringmur,
hvor Præstegaarden staar,
skjult Mindernes Alfer hviske
hvad hemmeligt til mig naar.
Hver Krog i hine Stuer,
hver Gæst, som glad ind,
hvert kærligt Blik, som til mig fløj,
jeg gemmer i stille Sind.

5. En anden Slægt der bygger,
og andre Sjæle bo,
hvor nu jeg vil søge Sporet
af hoppende Børnesko:
For vort Aarhundreds Morgen
med Storm og Lyn brød frem,
jeg leged paa hin grønne Ø
i fredsæle Barnehjem.

6. Hvad skönt jeg saa i Legen
fremglimter end med Lyst,
de Sjæle, jeg der har elsket,
jeg hilser med kærlig Røst.
Dig hilser jeg, min Vugge,
med Hegn af Hav og Sund,
imens min Sol mod gyldne Hav
nedruller mod Aftenstund.

B. S. Ingemann.

N. F. 3520

N° 50. For Norden. (87.)

Lidt hurtigt.

Folkemelodi. (Opr. fransk.)

1. En Skaal for det blin - ken - de Sø - er - nes
for Staa - let, som fra Dy - bet vok - ser Hel - ten i

Baand, som fol - der sig om Sve - ri - ges Skul - der;
Haand, for Sangen, som med Fos - ser - ne rul - ler,

og er der lidt pyn - te - ligt ved Gos - ser - ne der: det

kom - mer af de nys - se - li - ge Bir - ke - træ!r!

Sven - sken er os god, med ham vi blan - ded Blod!

Sve - rig har vi kært; thi læn - ge har vi lært: for

2. En Skaal for den mægtige Højenlofts - Hal
med Sneflokker tavlet og tjældet,
hvor Nordlyset tænder i Tusindetal
med Julelys Granerne paa Fjældet!
og er der lidt stikkent ved Gutterne der;
det kommer af de mange, mange Naaletræer!
Norsken er os god, med ham vi blanded Blod!
Norge har vi kært, thi længe har vi lært,
at fjældbunden Mand har ej træl bunden Stand,
men Frihed og Brodersind mod Danmark.

3. En Skaal for de Roser bag Klitternes Rad,
som lunt mellem Lyngen sig dølger;
en Skaal for hvert gyngende Aakandeblad
til Ankers i Østersøens Bølger!
og er der lidt mageligt hos Svendene her:
det kommer af de skyggefulde Bøgetræer!
Danmark er vor Mo'er, vor egen dyre Jord!
Sjælen i vor Røst og Slaget i vort Bryst!
og sner det med Fjender, saa tør det med Blod,
saa tit det gælder Kampen for Danmark.

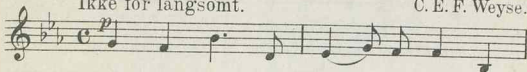
Chr. Richardt.

N° 51. Kongehaand og Folkestemme. (99.)

(Mel: Paa den Dag, da Kristians Øje.)

Ikke for langsomt.

C. E. F. Weyse.

1. Kon - ge - haand og Fol - ke - stem - me,
 2. Der - for, Dan - mark, ej — du lig - ne

beg - ge stør - ke, beg - ge fri,
 an - dre Ri - ger trindt paa Jord,

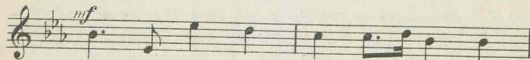
de har haft i Dan - mark hjem - me
 Him - len dem ej kan vel - sig - ne

man - ge hun - dred Aar før vi.
 som den lil - le Plet i Nord,

Trods al Brøst, al Frygt og Fa - re,
 hvor som Ung - doms - ven - ner van - dre

gid de vin - de maa og va - re,
 Magt og Mild - hed med hver - an - dre,

ska - be i — et Gyl - den - aar —
 hvor vi tror, hvad al - le ved: —

gam - le Dan - mark go - de Kaar!
 Al - magts Liv — er Kær - lig - hed!

Trods al Brøst, al Frygt og Fa - re,
 Hvor som Ung - doms - ven - ner van dre

gid de vin - de maa og — va - re,
 Magt og Mild - hed med hver - an - dre,

ska - be i — et Gyl - den - aar
 hvor vi tror, hvad al - le ved:

gam - le Dan - mark go - de Kaar!
 Al - magts Liv — er Kær - lig - hed!

Nº 52. Frem, Bondemand frem! (110.)

Ikke for langsomt.

H. Nutzhorn.

1. Helt tungt han ef - ter sig Fo - den drog som

for var saa rap! Højt Lær - ken o - ver hans

Ho - ved slog, men han hør - te det knap. Hans

Sans var dum - met, hans Kraft som død, hans

Daad for-længst gaaet i Glem, han angst for sam-men, den

Gang det lød: „Frem, Bon - de mand, frem!“

2.

Men snart han følte, der veg et Tryk
 fra Sjæl som fra Krop;
 han rettede langsomt sin brede Ryg
 og slog Øjnene op.
 Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
 har lydt, saa det havde Klem,
 men end det kalder dog fjern og nær:
 Frem, Bondemand, frem!

3.

Ja frem! thi Maalet du ikke har naaet
 med Sulet paa Bord;
 fra Frimands-Ret og til Stormands-Daad,
 saa gaar Vejen i Nord.
 Ja, frem til Hjælp i den trange Tid
 med Skatten, du har i Gem,
 med Folkets slumrende Kraft og Vid-
 Frem, Bondemand, frem!

4.

Din Moder sidder nu gammel og træt,
 men freidig i Hu,
 sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
 i dig venter hun nu.
 Din Moders Hus er blevet et Skur
 derinde er Trækken slem,
 det gælder at rejse den sunkne Mur -
 Frem, Bondemand, frem!

C. Hostrup.

No 53. Hjemmet. (129.)

(Engelsk Mel.: „Home sweet Home.“)

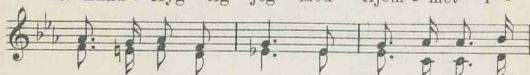
Langsomt.

H. R. Bishop.

1. Om Glæ - der end be - teg - ned hvert

2. Land - flyg - tig jeg mod Hjem - met i -

Fjed, vi van-dred frem, dog Læng-sel Sjø - len
gen - nem Taa-rer ser; ak, skal min elsk - tefyl - der ved Tan - ken om vort Hjem. Og
Hyt - te jeg al - drig sku - e mer? Sødtal - drig du i Ver - den vil fin - de no - get
Fug - le - ne der syn - ge med den mig kend - teSted, hvor som i Barn - doms Eg - ne, dit
Røst; der at - ter Fred ned - da - led iHjer - te fø - ler Fred. Hjem, Hjem, mit
sorg - op - fyld - te Bryst. Hjem, Hjem, mit

kæ - re Hjem! Nej in - gen, in - gen
 kæ - re Hjem! Nej in - gen, in - gen

Plet er saa skøn som du, mit Hjem!
 Plet er saa skøn som du, mit Hjem!

Efter det Engelske.

No 54. Danske Hurra. (101.)

Lidt hurtigt.

Jørgen Malling.

1. Dan-ske Hur - ra! flyv o-ver Dal og Vang! flyv o-ver
2. Hu - ra, Hur - ra! rung o-ver Mark og Strand! rung o-ver
3. Hu - ra, Hur - ra! mæg-tig ved dy-be Hav, mægtig ved
4. Dan-ske Hur - ra! Gen-lyd fra Folkets Bryst! Gen-lyd fra

Dal og Vang! flyv mod Sky paa Vin-ger af
 Mark og Strand! le - ve Kon-ge, Fæ-dre-ne-
 dy - be Hav! Aan-den sprænge Kæm-per-nes
 Fol-kets Bryst! flyv mod Sky med Fol - ke - livs -

Sang, flyv mod Sky, paa Vin-ger af Sang!
 land, le - ve Kon-ge, Fæ-dre-ne - land!
 Grav, Aan-den sprænge Kæm-per-nes Grav!
 Røst, flyv mod Sky med Fol - ke - livs - Røst!

Nº 55. Ujævnt og Jævnt. (112.)

(Mel: Aa køre Vatn aa køre Ve.)

Lidt hurtigt.

Norsk Folkemelodi.

1. Det hør-tes si - ge, da vi fik Fred: Saa,
Ja, alt var jæv - net, vor Græn-se med, kun

Gud - ske Lov, nu er det jæv - net!
Skam og U - fred os lev - net.

Vi sid - de at - ter paa vor

jæv - ne Strand, vi ki - ves jæv - lig og med

jævn For - stand; jævn var vor Id, jævn

kun vor Flid; thi har saa li - det vi ev - net.

2. Hvor var det herligt, om vi engang
 kom ud af alt dette jævne,
 og satte Foden til Vejrs med Sang,
 selv om en Saal skulde revne,
 og spændte Øjet op mod Himlens blaa
 og vided Synet til vor Oldtid graa,
 styrked vort Mod,
 ildned vort Blod
 til al vor Uret at hævne.

3. Thi vil jeg raade hver ærlig Kraft:
 Vær ikke angst for det høje;
 sæt Maalet højt og Forsagthed lavt,
 og gaa til Fjælds selv med Møje!
 Op, hvor det lufter over Døgnets Dom,
 hvor knap vi øjne, hvad vi kævles om,
 saa skal I se,
 Fjældenens Sne
 vil nok engang la'e sig pløje.

Chr. Richardt.

Nº 56. Holgers Sang om Livet. (130.)

J. Jørgensen.

Langsomt.

1. Jeg saa kun til - ba - ge. Mig Li - vets Lyst bort -

klang; da to - ned mig i Sjæ - len saa

trø - ste - lig en Sang; Se frem, men ej til -

ba - ge! hvad Hjer - tet at - traar, maa -

ske dog en - gang un - der So - len du naar.

2. Lad Bølgen bortrulle, lad Løvet flagre hen!
rask kruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af,
dog Sol og Maane stiger fuldkarsk over Hav.
3. Lad rulle det svundne i Tiderne Elv!
det Liv, der ej bortfarer, ej Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død,
og vi er dog saa godt som i Paradiset født.
4. Der springer en Kilde ved Livstræets Rod;
i Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;
og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.
5. Een Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
Een Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æble hang!
og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'r ej tungt;
men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.
6. Hvor Livskilden springer, did hen staar min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
Se frem, men ej tilbage! – hvad Sjælen attraar,
maaske dog engang under Solen du naar.
7. Men naar under Solen ej Sjælen hvad den vil –
saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Og slukkes alle Sole og Stjerner engang –
dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

B. S. Ingemann.

N° 57. Blomster i Vaar. (131.)

Livligt.

A. Winding.

1. Blom - ster i Vaar, mil - de Vi - o - ler i

Grøn - svæ - rets Skød smi - len - de spaar: sej - re vil

Li - vet, hvor So - len frem - brød! Løf - ter - ne man - ge

ly - der i kvid - ren - de San - ge.

2. Nyvakte Tro,
glad som et Barn, men for Verden lidt sky,
hilser du jo
Livet, som læsker med Kilderne ny.
Oh, men til visse
større Ting ser du end disse!

3. Fremad, ja frem,
opad, ja op ad Forklarelsens Bjærg;
hjemad, ja hjem
rejser du stærk dig, til Kæmpe fra Dværg,
til du skal smile
tryk ved den evige Hvile.

Nº 58. Giv Tid. (132.)

81

Langsomt.

C. Mortensen.

1. I Sne staar Urt og Busk i Skjul, det
 2. Giv Tid, giv Tid- den nyn - ner glad og
 er saa koldt der u - de; dog
 ry - ster de smaa Vin - ger - giv
 syn - ger der en lil - le Fugl paa
 Tid! og hver en Kvist faar Blad; Giv
 Kvist bag fros - ne Ru - de.
 Tid! hver Blomst ud - sprin - ger.

3. Giv Tid! og Livets Træ bli'r grønt,
 maa Frosten det end kue;
 giv Tid! og hvad du drømte skønt,
 du skal i Sandhed skue.

4. Giv Tid! og Aandens Vinterblund
 skal fly for herlig Sommer;
 giv Tid! og bi paa Herrens Stund!
 -Hans Skønhedsrige kommer.

B.S. Ingemann.

Nº 59. Barndomshjemmet. (133.)

Ikke for hurtigt.

H. Rung.

1. Ak, in - gen - steds er Ro - ser - ne - saa

rø - de, og in - gen - steds er Tor - ne - ne saa

smaa, og in - gen - steds er Du - ne - ne saa

blø - de, som de, vor Barn-doms U-skyld hvil-te paa.

2. Oh, elskte Plet, hvor første Gang mit Øre
henrykkedes af Vaarens Harpers Klang,
hvor Himlens Harmoni jeg tro'de høre
i Skoven Lyd og i min Moders Sang.

3. Forgæves hæver langt bag Hjemmets Hegne
sig højere mod Himlen Jordens Bryst;
oh, hvad var Himlen selv, hvis ingen Vegne
vort Hjerter fandt Spor af svunden Lyst.

Jens Baggesen.

Nº 60. Havde jeg Vinger. (135.)

Ikke for hurtigt.

O. Koppang.

Hav - de jeg Vin - ger, saa vil - de jeg fly

langt, langt her - fra, langt her-fra did, hvor ej

Him - len for - dunk - les af Sky, langt, langt her -

fra, langt her-fra, Sa - le - ne der er saa

hvi - de som Sne, vis - ne - de Blom - ster der

al - drig vi se, grønt er der al - tid, og

Kil - der - ne le, langt, langt her - fra, langt herfra.

N° 61. Folkevisen. (190.)

Temmelig langsomt.

Gammel Folkemelodi.

1. Jeg gik mig ud en Som-mer-dag at

hø - re Fug - le - sang, som

Hjer - tet kun - de rø - re,

i de dy - be Da - le,

mel - lem Nat - ter - ga - le

og de an - dre Fug-le smaa, som ta - le.

2.

Der sad en lille Fugl i Bøgelunden,
sødt den sang i Sommeraftenstunden.

3.

Den sang saa sødt om dejligst Vang og Vænge,
hvor Kærminder gro som Græs i Enge.

4.

Den sang om alt, hvad der er Lyst at høre,
allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre.

5.

Den sang som talt ud af mit eget Hjerte,
Toner gav den al min Fryd og Smerte.

6.

Da nynnede jeg saa smaat i Aftenstunden:
flyv, Guldtop, flyv rundt i Bøgelunden!

7.

Oh, flyv fra Øresund til Dannevirke
syng til Dans, til Skole og til Kirke!

8.

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge
syng, som ingen andre Fugle sjunge!

9.

Det mærke alle, som har Mødre kære,
det er godt i Danemark at være,
i de grønne Sale
mellem Nattergale
og de andre Fugle smaa, som tale.

N. F. S. Grundtvig.

No 62. Elveskud. (39.)

Ikke for hurtigt.

Dansk Folkemelodi.

1. Hr. O - luf han ri - der saa vi - de om
Land, og til sit Bryllup saa by - der han. Men
Dan-sen den gaar saa let gen-nem Lun-den.

2. Men alt som han kom udi Lunden saa grøn,
en Elvedans gaar der saa let og skøn.
3. Der dansede fire, der dansede fem,
den Elvermø rækker Haanden frem:
4. „Og hør du, Hr. Oluf! træd Dansen med mig,
saa favre Gaver jeg giver dig!“
5. „Slet ikke jeg tør, og slet ikke jeg maa,
i Morgen saa skal mit Bryllup staa.“
6. „Og vil du ej træde i Dansen med mig,
saa ond en Sot skal da følge dig!“
7. Saa slog hun ham over hans Hærde saa god,
saa Slaget gjaldt i hans Hjerterod.
8. „Du ride nu hjem til din Fæstemø kær,
og glem saa ikke din Bryllupsfærd!“
9. Det skete, før Dagen blev lys udi Gaard,
bleg laa Hr. Oluf paa sorten Baar.

10. Hr. Oluf og hans Fæstemø huld,
de to kom sammen i sorten Muld.
Men Dansen den gaar saa let gennem Lunden.

Folkevise.

N° 63. Prinsessen og Gangerpilten. (40.)

(Mel: „Og hør du goden Ungersvend.“)

Dansk Folkemelodi.

Muntert.

1. Prin - ses-sen sad i Høj-en-loft med Haanden un-der
Kind; der kom saa favren Ganger-pilt og tit-te-de der-
ind. For de spil-le-de, for de spil-le-
de, for, for de spil-le-de Guld-ter-nin-ger.

2.

„Og hør, du favre Gangerpilt,
leg Tavlebord med mig!“
Men jeg har ingen røden Guld
at sætte ind med mig.
For de spillede Guldterninger.

3.

Den første Gang Guldterningen
paa Tavlebordet randt,
den Gangerpilt han tabte glat,
og Jomfruen hun vandt.
For de spillede Guldterninger.

4.

Den næste Gang Guldterningen
paa Tavlebordet randt,
da Jomfruen hun tabte glat,
den Ungersvend han vandt.
For de spillede Guldterninger.

5.

Prinsessen ser for Gangerpilt
den Kongesøn i Gaard;
med røde Roser fletter nu
hun sine gule Haar.
For de spillede Guldterninger.

Folkevise.

N° 64. En enlig Fugl. (37.)

Lidt langsomt.

Dansk Folkemelodi.

1. En den en - lig Fugl ud - i sit Bur ind -
syn - ger vel af sin Na - tur, skønt
spær - ret mel - lem Mu - re
Hjer - tet er be - drø - vet. Langt bed - re fri om -
kring at van - dre, end le - ve i et
Bur af Guld og ta - ge Brød af an - dre.

2. Hvad haver jeg, for jeg har lært,
jeg, som saa ondt maa lide;
hvad haver jeg, for jeg har rejst
i Verden om saa vide!
Saa langt som Himlen er fra Jord,
saa langt er du fra dine Ord,
som du med mig har talet.
3. I Østerland der stod et Lys,
der skinned som en Stjerne;
det lyste fra vor lille Ven,
hvem jeg har elsket gerne.
Jeg tror, den Ven han lever end,
og tænder op sit Lys igen
imellem to søde Venner!

Nº 65. Liden Gudrun. (41.)

89

Lidt langsomt.

Svensk Folkemelodi.

1. Og det var li - den Gud - run, hun
stod i frem - med Land; hun græd de sal - te
Taa - rer alt ved det fer - ske Vand. O,
hvem kan dog for - glem - me sin kæ - re - ste Ven!

2.

Hun var en Kongedatter,
en Rosenblomme rød;
hun tvætted og hun trælled
dog for den sorte Død.

3.

I Sjællands grønne Lunde,
paa Kærlighedens Ø,
der sad en Drot med Sorgen;
hun var hans Fæstemø.

4.

Og det var Vikingdrotten,
han sagde: „Rose prud!
Sørg længer ej saa saare
for du var Kongebrud!

5.

Jeg byder dig Guldkronen
jeg selv er kongefødt;
ej brast det Baand i Verden,
som jo med Guld er bødt.“

6.

Og det var liden Gudrun,
hun blev en Dronning fin;
ved Isefjord i Lejre
hun skænkede Mjød og Vin.
O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven.

N. F. 3520

N. F. S. Grundtvig.

N° 66. Sigrid og Odder. (43.)

Ikke meget hurtigt.

L. Nielsen.

1. Der gik et Sagn i Lun - den, det gaa sit gamle
 Skud! om Bej - le - re saa man - ge, alt
 til den væ - ne Brud. Og hun er Kon - gens
 Dat - ter_ og hun er Kon - gens Dat - ter_ og
 hun er Kon - gens Dat - ter i dej - lig - ste Vang.

2. Hun var en Rosenblomme, hun var en Liljevand,
 og Ord de gik saa vide af Sigrid over Strand.
3. Og det var Elverfruen, hun var det største Skarn,
 forlokkede den favre, fik hende i sit Garn.
4. Men Odder var en Kæmpe, og Sigrid var ham kær,
 han drukned Elverfruen, som ej var bedre værd.
5. Hil være Odder unge! han var en Bondesøn,
 hans Kærlighed den ægte fik Yndighed i Løn.

N. F. S. Grundtvig.

Nº 67. Den lønlige Sorg. (44.)

Temmelig langsomt.

Dansk Folkemelodi.

Og der er in - gen - ting, som kan
fly - ve saa højt som Fal - ken med
al - le si - ne Un - - ger, og
der er in - gen - - ting, som kan
skæ - re saa drøjt, som on - de
Men - ne - skers Tun - ger.

N° 68. Havfruen. (45.)

Temmelig langsomt.

1. Li-den Hav - fru sid - der paa hvi - den Sten og
 tør - rer i So - len sit Haar; en sølv - skælet Ha - le er
 Jom - fru - ens Ben, med den hun i Vo - ver - ne slaar.

2. De Guldfisk lege paa Bølgetop
 og lytted til Havfruens Sang;
 af Voven de stikke Smaahov'derne op;
 hun synger til Bølgernes Klang:
3. „Lev vel for evig, du grønne Jord!
 Lev vel, du Menneskesøn!
 Paa Havsens Bund liden Havfru bor
 og græder for dig i Løn.
4. Du kunde mig give én evig Sjæl
 og Salighed med dig hos Gud,
 hvis ej du gøs for de kolde Skæl,
 men styrted dig til mig ud.
5. Til Dommedag jeg nu svømme maa
 og græde for dig i Løn;
 til sidst jeg skal uden dig forgaa -
 Lev vel, du Menneskesøn!“

B. S. Ingemann.

Nº 69. Nu falmer Skoven.

Andante.

J. H. Nebelong.

p

1. Nu fal - mer Sko - ven trindt om
Land og Fug - le - stem - men da -
ler, alt flyg - ted Stor - ken o - ver
Strand, ham fulg - te mun - tre Sva - ler.

2. Hvor Marken bølged nys som Guld
med Aks og Vipper bolde,
der ser man nu kun sorten Muld
og Stubbene de golde.

3. Og han, som vokse lod paa Jord
med Skoven Aks og Vipper,
han bliver hos os med sit Ord,
det Ord, som aldrig glipper.

4. Ham takke alle vi med Sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i Vang,
for Ordet og for Livet.

N. F. S. Grundtvig.

Nº 70. Skjold kommer til Danmark. (17.)

Lidt langsomt.

H. Nutzhorn.

1. I gam - le Da - ge det var en Gang, at
dan - ske Folk var i Kon - ge - trang; de
go - de græd og de on - de lo; hvor
in - gen heg - ner, kun Tor - ne gro.

The musical score is written on four staves in G major (one sharp) and common time. The melody is simple and folk-like, with a slow tempo. The lyrics are in Danish and describe the arrival of the Skjold family in Denmark.

2. Da kom en Snække for fulde Sejl
med Løvehoved og Hjertespejl,
med Guld og Vaaben og Stads om Bord,
men ikke en Sjæl ved Mast og Ror.
3. Dog var der Liv, for en lille Dreng
alene laa i den store Seng;
et Neg var bundet med Aks og Straa,
der hviled Drengen sit Hoved paa.
4. Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
det tyktes alle et Jærtegn stort;
de hviskede: „Barnet er Odins Søn,
til Drot os skikket fra ham i Løn!“

5. De satte Neget da paa dets Rod,
hvor Danekongen han ellers stod;
saa tog de store den lille op
og kønt ham satte i Aksetop.
6. Da nyt man spurgte med Vaabenghy,
og højt det gjalded i vilden Sky:
„Hil dig, vor Konning, bliv stærk og bold,
saa Skjalde sjunge om Danmarks Skjold.“

N. F. S. Grundtvig.

N° 71. Morgenbøn. (159.)

Carl Mortensen.

Temmelig langsomt.

1. I Ø - sten staar nu So - len rød; jeg
aab - ner glad mit Øj - e! med Tak, o Gud! for
Sø - ven sød jeg mi - ne Knæ vil bø - je.

2.

Du lod mig sove blidt i Fred
og naadig selv beskærmed
mit Hjerte og mit Hvilested,
saa intet ondt sig nærmed.

3.

Giv mig i Dag nu god Forstand
og Hjertefred i Eje,
At jeg din Vilje fatte kan
og vandre dine Veje.

Chr. Winther.

Nº 72. I Hjemmet. (160.)

Langsomt.

Carl Mortensen.

1. Hver Mor - gen, naar jeg vaag - ner til
 Da - gens Liv og Krav, saa tak - ker jeg Vor -
 her - re for Hjem - met, han mig gav.

2.

Saa takker jeg for Sønnen,
 jeg der om Natten nød,
 for al den Sundhedsfylde,
 som vælded af dens Skød.

3.

Saa takker jeg for Fader,
 for Moder, mild og from,
 for hver, som blid og kærlig
 mig der i Møde kom.

Efter J. Larsens Læsebog.

Nº 73. Morgensang. (161.)

Langsomt.

C. E. F. Weyse. 1837.

1. Gud ske Tak og Lov! — vi saa dej - ligt
 sov! — *cresc* Bar - net laa med varme Kind paa

N. F. 3520

p
Pu - - den. - Nu som Fuglen frisk!
rask som Ha - vets Fisk! - Mor - gen - so - len
p
tit - ter gen - nem Ru - - den. -

2. Med hin Glans fra Sky
kom der Lys i By,
kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
Alle Haner gol,
hilsed glad Guds Sol;
alle vævre Tunger smaa fik Mæle.
3. Ej den mindste Mus
savner Tag og Hus,
fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ej den mindste Fugl
savner Ly og Skjul;
vi skal heller ej om Fristed lede.
4. Lystig Hanen gol,
hilsed glad Guds Sol,
for hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
Nu som Fuglen frisk!
rask som Havets Fisk!
Vi har Kærligheds-Asylet fundet.

B. S. Ingemann

No 74. Morgensang. (162.)

Langsomt.

C. E. F. Weyse 1837.

1. Ly - sets En - gel gaar med Glans gen - nem Him - nel -
 por - te. For Guds En - gels Straa - le - krans
 flyg - ter al - le Nat - tens Skygger sor - te.

2. Sol gaar over Verden ud
 med Guds Lys i Øje.
 Se! Vorherres Sendebud
 gaar paa gyldne Skyer i det høje.
3. Sol ser ind i Slot og Vraa,
 ser paa Drot og Tigger,
 ser til store, ser til smaa,
 kysser Barnet, som i Vuggen ligger.
4. Os han ogsaa favne vil,
 Englen i det høje!
 os han ogsaa smiler til,
 Englen med Guds Himmelglans i Øje.
5. Os har og Vorherre kær,
 ingen Sjæl han glemmer;
 i hvert Solglimt Gud er nær
 og vor glade Morgensang fornæmmer.

N° 75. Aftensang. (165.)

Temmelig langsomt.

N. P. Hillebrandt.

1. Fug - len sit Øj - e luk - ker,
2. Blom - sten sit Ho - ved sæn - ker

sæt - ter sig trygt til Ro, drøm - mer, mens
sag - te mod Jor - dens Bryst, drøm - mer, mens

Stor - men suk - ker hult om dens
Bøl - gen stæn - ker Skum mod dens

høj - e Bo, drøm - mer, mens Stor - men
høj - e Kyst, drøm - mer, mens Bøl - gen

suk - ker hult om dens høj - e Bo.
stæn - ker Skum mod dens høj - e Kyst.

3.

Værker dit Øje, luk det
trygt som hin Fugl paa Kvist;
tynger dit Hoved, duk det
sagte som Blomsten hist.

4.

Stormen, lad den kun fnysel
Bølgen, lad den kun gaa!
Drømmenes Kyst den lyse
kan de dog aldrig naa.

Chr. Juul.

No 76. Aftensang. (166.)

Langsomt.

V. Sanne.

1. „God Nat“ sang ny - lig den Fugl i Skov og
 2. „God Nat“ nu vin - ker fra Him - len blaa den

gem - te sit Næb bag sin Vin - ge, og
 kla - re, den dej - li - ge Stjer - ne; saa

al - le Blom - ster, før sødt de sov, „god
 vi - de mon - ne dens Vej - e gaa, og

Nat“ de maat - te mig brin - ge. „God
 dog jeg fulg - te den ger - ne. „God

Nat“ der - op - pe, „god Nat“ der - ne - de, „god
 Nat“ I To - ner fra Fug - le - vrimlen, „god

Nat“ du Fugl i din Re - de.
 Nat“ du Stjer - ne paa Him - len.

No 77. Aftenskumring. (167.)

101

Lidt langsomt.

P. Heise.

1. Hver en Sang-fugl blun-der i den dunk-le
Lund, med sit Ho-ved un-der Vin-gens
blø-de Dun, hel-lig Tavs-hed
blø-de Dun, hel-lig Tavs-hed
tro-ner o-ver Mark og Vang, fra det
fjer-ne to-ner kun en Van-dres Sang.

2. Elverpiger danse mellem Søens Rør
svøbt i Duggens friske, lette Perleslør,
medens Alfer kigge frem af Busk og Krat,
Engens Blomster nikke tusinde Godnat.
3. Trættet af sin vilde, stolte Kæmpegang
Bølgen ruller sagte paa sin Aftensang.
Bugten mod den strækker Blomsterarme to
som et Barn, den lægger sig deri til Ro.

H. V. Kaalund.

N° 78. Aftensang. (170.)

Temmelig langsomt.

C. E. F. Weyse. 1838.

1. I fjer - ne Kir - ke - taar - ne hist nu
 Af - ten - klok - ker - ne rin - ge, snart
 so - ver li - den Fugl paa Kvist med
 Ho - ve - det un - der sin Vin - ge, nu
 sam - les Fræn - der kont i - gen som
 Fug - le - un - ger paa Gre - ne; men
 den, som har slet in - gen Ven, han

2.

Snart ruller ud den stille Nat
 sit Skyggeflor over Himlen,
 og den, som sidder mest forladt,
 ser op imod Stjernevrmlen.
 Og gennem Himmelsløret ud
 der skinne Øjne fuldklare,
 mildt ser den kære, store Gud
 herved med sin Stjerneske.

3.

Han ser til sine Børn da vist,
 han ser til høje og ringe,
 Selv til den lille Fugl paa Kvist
 med Hovedet under sin Vinge,
 til dem, der sove, ser han hen,
 han vugger Fuglenes Grene;
 og den, som har slet ingen Ven,
 han lader ej sidde ene.

4.

Det Barn, som synes mest forladt,
 Gud Fader selv vil bevare;
 han sender i den stille Nat
 til Jorden sin Engleske.
 De sprede deres Vinger ud,
 naar alle Øjne sig lukke;
 selv vaager hele Verdens Gud
 ved Skabningens store Vugge.

B. S. Ingemann.

No 79. Sommeraften. (169.)

Langsomt.

J. C. Gebauer.

1. So - len syn - ker nok saa smukt
 ned bag grøn - ne Lin - de,
 og i u - for - styr - ret Flugt
 dan - se let - te Vin - de.

2.

Kornet leger Tit og Skjul,
 gynger sig i Vover,
 vifter om den lille Fugl,
 som i Skyggen sover.

3.

Solen synker ned i Glans,
 rundt om Bækkens Kanter
 skyller Vandet op en Krans
 fuld af Diamanter.

Jul. Chr. Gerson.

No 80. Aftensang. (173.)

Temmelig langsomt.

Carl Mortensen.

1. Jeg læg - ger mig saa trygt til Ro, som
Fug - len hist i Sko - ve; thi
du, min Gud! du vaa - ger jo for
mig, naar jeg vil so - ve.

2.

Hav Tak for Dagen lys og klar,
for hver dens Lyst og Glæde!
hjælp alle dem, som Smerter har,
trøst alle dem, som grædel

3.

Hold i din Varetægt, o Gud!
mig selv og mine kære;
og styrk mig, saa jeg dine Bud
kan tro og lydig være!

Chr. Winther.

Nº 81. Aftensang. (174.)

Langsomt.

N. K. Madsen-Stensgaard.

1. Af - ten - rø - den skær og fin sluk-kes
 2. Hvert et Dyr nu sø - ger hjem el - ler

ud, mens Klok - ker rin - ge;
 Seng paa Mar - ken re - der;

Fug - len stand - ser træt sin Vin - ge,
 snart sig Nat - tens Mør - ke bre - der
riten.

Møl - len stand - ser og - saa sin.
 som et Tæp - pe o - ver dem.

3.

Mennesket sig lægger ned
 allersidst med Kind paa Pude,
 og derinde som derude
 har den hele Verden Fred.

4.

Fader! du har Øje haft
 med de Timer, som bortile!
 Giv du mig i Søvnens Hvile
 til hver ærlig Stræben Kraft.

5.

Men hver syndig Id, du ser
 frem i Sjælen sig at vove,
 lad fra denne Nat den sove,
 saa den aldrig vaagner mer!

6.

Snart, oh Herre! slumrer jeg,
 Stjernen lyser i det høje;
 Stjernen er dit Faderøje,
 det vil vaage over mig!

G. Rode.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

II DEL.

Nº	Pag.
81.	Aftenrøden skær og fin. 106.
59.	Ak, ingensteds er Roserne saa røde. 82.
44.	Alle smaa Fugle i Skoven er. 56.
27.	Alt glimrende bæver. 35.
57.	Blomster i Vaar. 80.
8.	Brat af Slaget rammet. 12.
5.	Danmark, dejligst Vang og Vænge. 8.
13.	Danmark, delt ved Hav forinden. 18.
3.	Danmark, vor Moder. 5.
54.	Danske Hurra. 75.
34.	Den lille Bi, den store Sol? 42.
4.	Der er et Land, dets Sted. 6.
66.	Der gik et Sagn i Lunden. 90.
38.	Der ligger en Ø ved Hav og Sund. 47.
41.	Der sidder et Folk ved Bælt og ved Sund. 50.
39.	Der vinder sig om Fyens Land. 48.
55.	Det hørttes sige, da vi fik Fred. 76.
14.	Det var en Sommermorgen. 19.
7.	Droslen slog i Skov sin klare Trille. 7.
21.	Du skønne Land med Dal og Bakker fagre. 27.
30.	Du som har Sorg i Sinde. 38.
49.	Du var mig hele Verden. 66.
64.	En enlig Fugl udi sit Bur. 88.

N ^o	Pag.
50.	En Skaal for det blinkende Søernes Baand. 68.
75.	Fuglen sit Øje lukker. 99.
28.	God Dag, I lysegrønne Trær. 36.
76.	God Nat, sang nylig den Fugl. 100.
40.	Gold er den Jord. 49.
73.	Gud ske Tak og Lov. 96.
60.	Havde jeg Vinger. 83.
52.	Helt tungt han efter sig Foden drog. 72.
2.	Hil dig vor Fane. 4.
62.	Hr. Oluf han rider. 86.
46.	Hr. Sinklar drog over salten Hav. 60.
77.	Hver en Sangfugl blunder. 101.
72.	Hver Morgen, naar jeg vaagner. 96.
29.	Hvor er det dejligt en Sommerdag. 37.
78.	I fjerne Kirketaarne hist. 102.
70.	I gamle Dage der var en Gang. 94.
58.	I Sne staar Urt og Busk i Skjul. 81.
71.	I Østen staar nu Solen rød. 95.
22.	Ja, vi elsker dette Landet. 28.
61.	Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre. 84.
80.	Jeg lægger mig saa trygt til Ro. 105.
56.	Jeg saa kun tilbage. 78.
48.	Jeg vil sjunge om en Helt. 64.
35.	Kender du Danmark? 43.
51.	Kongehaand og Folkestemme. 70.
9.	Kong Kristian stod ved højen Mast. 13.
43.	Konning havde sig København. 54.
24.	Kom Maj, du søde, milde. 31.
16.	Kommer hid, i Piger smaa. 21.

Nº	Pag.
6.	Langt højere Bjerger. 9.
68.	Liden Havfru sidder paa hviden Sten. 92.
74.	Lysets Engel gaar med Glans. 98.
33.	Løvsal i det blanke Hav. 41.
23.	Mens Nordhavet bruser. 30.
10.	Mit fagre Hjem. 15.
69.	Nu falmer Skoven. 93.
67.	Og der er ingenting, der kan flyve saa højt. 91.
65.	Og det var liden Gudrun. 89.
53.	Om Glæder end betegned. 74.
37.	Op min lille Ole. 46.
45.	Paa Tave Bondes Ager. 58.
15.	Paaskeklokken kimed mildt. 20.
63.	Prinsessen sidder i Højenloft. 87.
32.	Ser I hist Stork Langeben? 40.
19.	Slumrer sødt i Slesvigs Jord. 24.
31.	Sol deroppe ganger under Lide. 39.
79.	Solen synker nu saa smukt. 104.
20.	Sol er oppe. 26.
47.	Stemmer i, thi nu ville vi sjunge. 62.
36.	Syng nu, Gutter smaa. 44.
17.	Ved Lejre græsse nu Faar paa Vold. 22.
42.	Ved Toldboden steg en Matros i Land. 52.
26.	Velkommen unge Vaar. 34.
1.	Vift stolt paa Kodans Bølge. 2.
25.	Vintren raser nu i vore Egne. 32.
11.	Vort Land, vort Land. 16.
12.	Vort Modersmaal er dejligt. 17.
18.	Vær hilset, mit gamle Fædreland. 23.

30 melodiske Etuder for Violin

(„Supplement til „Praktisk Violinskole“)
af **Nicolaj Hansen.**

Heft 1: Pr. 1.00. — Heft 2—3 à 1.50.

„Hr. Nicolaj Hansen, der ved tidligere Lejligheder viste udpræget Talent til at skrive pædagogisk Studieliteratur for Violin, bl. A. en meget skattet og benyttet „praktisk Violinskole“, har som Supplement til denne Skole udsendt et nyt Arbejde, bestaaende af „30 melodiske Etuder“.

Disse Studier staa i mange Henseender paa Højde med det Bedste, der i samme Genre er fremkommet i Udlandet, i én Henseende endogsaa højere. De ere nemlig skrevne med en udpræget Sans for Melodi, der ikke alene gør dem til nyttige, men ogsaa til afvejlende og underholdende Undervisningsmateriale.

Med stor Behændighed og Erfaring er det lykkedes Hr. Nicolaj Hansen at sammenstille sine Etuder paa en Maade, der uden Vanskelighed og næsten umærkeligt lader Eleven tilegne sig Teknikken fra Stilling til Stilling, giver ham Anledning til at bemestre de forskellige Strøgarter og paa samme Tid skaffer ham en Fornemmelse af Rhythmens og Figurationernes store Betydning saavel for Teknikken som for den rent musikalske Udvikling.

Komponisten har med sædvanlig Nøjagtighed og Samvittighedsfuldhed betegnet Etuderne med Strøg og Fingersætning, der røbe hans store praktiske Evne til at træffe Hovedet paa Sømmet.

Det har sin store Betydning for vor paa Studieværker saa fattige Musikkultur, at der fremkommer Arbejder, der ikke ere beregnede paa violinistiske Overbroderinger, men som virkelig indeholde Stof, der af Læreren med Fordel og Udbytte lader sig anvende til Undervisningen.

Hr. Hansen har med disse Etuder afhjulpet et længe følt Savn, og der er derfor ingen Tvivl om, at alle vore Violinspillere hurtigt ville skaffe disse fortræffelige Etuder den store Udbredelse, de fortjene.“

(„Vort Land“, Maj 1897.)

Fini Henriques.

DET NORDISKE FORLAG.

Musikforlaget: **Henrik Hennings.**

30. m. d. o. i. s. k. e. E. t. u. d. e. r.

der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

der Völkern der Völkern der Völkern

